

H 8X12

Ruimte voor Actuele Beeldende Kunst
Space for Contemporary Art

Horenweg 37, B-3390 Tielt-Winge

www.h8x12.be // info@h8x12

+32(0)16 63 27 54 // +32(0)475 69 51 70

“gedeelde horizon”

Paul Gees & Dave Meijer

23/01/2010 - 07/02/2010

g e d e e l d e h o r i z o n

Paul Gees

° Aalst (B), 1949

Steenweg naar Wetteren 2
9200 Schoonaarde

1969-1973 : Studies Sint-Lukas, Brussel - Afdeling binnenhuisarchitectuur

1980-1992 : Leraar vormstudie Sint - Lukas Hoger Instituut Binnenhuis en Bouw

1992 - 2009 : Docent 'Beeldende Vorming' in het Hoger Architectuurinstituut Sint-Lukas Gent-Brussel (Wenk)

Sinds 1975 actief als beeldend kunstenaar.

Sinds 1980 onderzoekt Paul Gees in zijn werk de relatie natuur-cultuur. Meer specifiek wordt dit onderzoek verbonden met de architectuur. Hierbij wordt architectuur begrepen als de verregaande transformatie en interpretatie van de natuur.

Het streven naar essentie en vanzelfsprekendheid, eerlijkheid en leesbaarheid, helderheid en eenvoud vormen een vooropgezette benaderingswijze.

Met minimale, maar doelgerichte ingrepen en constructies, zin voor ordening en nuancering, probeert hij dat domein te bespelen waar gevoel en intellect elkaar raken en tot evenwicht komen. Zowel de structurele aspecten van de ruimte in het algemeen als die van de concrete ruimte in het bijzonder worden aanleiding of uitdaging tot de creatie van installaties of het vormgeven van autonome sculpturen.

Door evidente ingrepen op diverse materialen worden deze a.h.w. energetisch geladen. Deze energie kan begrepen worden als de overdracht van de schier onuitputtelijke kracht van de natuur op de materie. Meer specifiek worden binnen het werk de materialen van de sculptuur geïnterpreteerd vanuit hun structurele en fysische kwaliteiten. Staal krijgt een constructieve en ruimte-omschrijvende betekenis, hout vormt een natuurlijke en dynamische component, steen vertegenwoordigt zowel gewicht als het inhoudelijk onberekenbare.

Een vereenvoudigde selectie aan individuele en groepstentoonstellingen in binnen- en buitenland:

Antwerpen, 18de Middelheimbiënnale / Antwerpen, Muhka 'De Verzameling' / Bergen Op Zoom (NI), Gemeentemuseum / Brugge, De Lege Ruimte / Brussel, Atelier 340 / Edingburgh (GB), Craeme Murray Gallery met Dan Van Severen en Erik De Smet / Gent, De Witte Zaal / Gent, Vereniging Museum voor Hedendaagse Kunst / Brussel, Galerie Plus Kern / Mechelen, Galerie Transit / Haarlem (NI), Vishal met David Nash en Ludwig Van de Velde / Madrid (SP), Galerie Angel Romero / München (D), Lotringerstrasse 21 / Rome (I), Arte in Situazione Belgica / Aalst, Galerie S65 / Lyon (F), Galerie Lydie Rekow / Goes (NI), Galerij Van Den Berge / Stuttgart (D), Galerie Brigitte March / Wageningen (NI), Beelden Op de Berg / Eindhoven (NI), Apollohuis / Venray (NI), Odapark – Dendermonde, CC Belgica in Huis Van Winckel – Brugge, De Integrale enz.

Werken in de publieke ruimte en in publieke collecties:

Vlaamse Gemeenschap / Stuttgart, Staatsgalerie / Antwerpen, Muhka / Brussel, Museum voor Moderne Kunst / Brussel, Nationale Bank / Provincie Limbrug, Provinciehuis / Gemeentes Brasschaat / Gemeente Zonnebeke / Gemeente Zwijndrecht / Gemeente De Pinte / Gemeente Schoten / Gemeente Beveren en de steden Turnhout en Lokeren / Privécollecties : o.a. Essene, De Montil / Rumbekke, Firma Espeel, / Brussel, Firma Smalls.

Wat is het dat de werken van Paul Gees zo natuurlijk maakt, terwijl ze op zich toch door-dachte, zelfs berekende en dus kunstmatige constructies zijn? Zonder deze berekening, die hen hun unieke orde verleent, zouden ze niet standhouden, ze zouden instorten. Ze werken op ons in alsof ze natuur zijn. Het zou al te gemakkelijk zijn dit aan de aangewende materialen toe te schrijven. Dat klopt trouwens niet. Voor de steen zou het eventueel nog opgaan. Voor zover ik kan beoordelen, is het altijd gevonden of opgeraapte natuursteen. Maar alleen al het feit dat die met zoveel zorg gekozen is om artefact te worden, maakt hem meer dan louter natuur. Voor het hout gaat dit nog een stap verder. Dit zijn geschaafde planken of balken waaraan door mensenhanden een strakke vorm werd gegeven. En vooral het ijzer groeit niet aan de bomen en kan dus in geen geval een natuurproduct genoemd worden. Het natuurlijke moet derhalve op een dieper niveau liggen. We moeten voorbij materie en vorm kijken en ons afvragen waarom materie hier energie wordt. Spankracht, zwaartekracht, trekkracht, duwkracht: alle spontane krachten die in de natuur aan het werk zijn, worden hier aangesproken en genieten een grote vrijheid. Ik denk dat het gevoel van natuurlijkheid, dat eigen is aan het werk van Paul Gees, vooral hiervan afkomstig is. Dit dode stuk hout, deze gestolde steen fungeren voor elkaar als een attractor. Ze worden als het ware tot elkaar aangetrokken. Ze ontmoeten elkaar, dringen in elkaar door, rusten op elkaar, omarmen, betasten, verkennen elkaar. De spanning van deze werken is dat ze zoveel potentiële energie bevatten en tegelijkertijd een en al rust zijn. Om welke spanning gaat het dan eigenlijk? Is het een verlangen naar beweging of een verlangen naar rust? Willen ze onverminderd in deze spanning blijven of hunkeren ze naar de ontlading? In ieder werk van Paul Gees valt dit samen. Dit is een momentum, een oponthoud in de tijd ophoudt, dat de tijd tot een eeuwigdurend verlangen maakt. Alles spreekt hier over het verlangen. Door de materie verlangen te geven, krijgt ze een ziel en een leven. "Zelfs de steen contempleert en hunkert naar het ene" schreef Plotinus in de vierde eeuw na het begin van onze jaartelling. Wanneer de materie hunkert, is ze een spiegel van wat diep in ons werkzaam is. Het is onze natuur die spreekt of aangesproken wordt, of gereflecteerd wordt. Ons wezen wordt één met het Zijn als dusdanig, waarvan Plato reeds zei dat het rust en beweging is. En hoe dichterbij het Zijn vertoeven, hoe meer we de schoonheid nabij komen. En dus ook het goede. Dat is heel wat meer dan simpelweg zeggen: "dit is goed werk". Het is een spiegel 'naar boven toe', die boven de veelvuldige materie uit een spiegel is van een eenheid, of toch van een verlangen dat boven de materie uitstijgt. Dit is de diepere en oorspronkelijke definitie van schoonheid: de verlangende opstijging naar eenwording, naar verzoening, naar harmonie met de geest van kosmos. Rust vinden in het verlangen, de paradox van kinèsis – akinètos, van de dynamische stilstand, van een beweging die onbeweeglijk is: daar ligt de meditatieve kracht van het werk van Paul Gees. Het betreft hier een onbevangen schoonheid, beter nog: een genereuze schoonheid, een schoonheid die slechts boven de wolken te vinden is.

Fragment uit de tekst 'Concordia discors' van Franci Smets
als inleiding op de tentoonstelling "NEGNITREPEOH" in Hoepertingen 2008

Dave Meijer CV

Beethovenlaan 72
4462 JH Goes (NL)

e. mail: davem@kpnplanet.nl

Tentoonstellingen:

- 1993 Zuiderpershuis, Antwerpen (B)
Galerie van den Berge, Goes
- 1995 Bellamy 19, Stedelijk Museum, Vlissingen
Galerie van den Berge, Goes
- 1996 Watertoren CHK, Vlissingen
Galerie van den Berge, Goes
- 1997 VZW Art, Eernegem (B)
- 1998 KunstRAI/Art Amsterdam, Amsterdam
- 1999 Galerie van den Berge, Goes
Wetering Galerie, Amsterdam
KunstRAI/Art Amsterdam, Amsterdam
- 2000 W3 Galeries, Vlissingen (met Sybille Pattscheck)
Galerie van den Berge, Goes
- 2002 ART Rotterdam, Galerie van den Berge, Cruise terminal, Rotterdam
'Nulpunt', Galerie van den Berge (solo)
- 2003 Art Rotterdam, Cruise terminal, Rotterdam
'Werken op papier', Galerie van den Berge, Goes
- 2004 Galerie Eewal, Leeuwarden
Art Rotterdam, Cruise terminal, Rotterdam
KunstRAI Amsterdam
'Nulpunt +', Galerie van den Berge, Goes
Theaterfestival Boulevard, Parade, festivalterrein, Den Bosch
- 2005 Galerie Eewal, Leeuwarden
Art Rotterdam, Cruise terminal, Rotterdam
KunstRAI Amsterdam
'15 jaar Galerie van den Berge, Goes
'Nieuwe aanwinsten', Museum Belvédère, Oranjewoud, Heerenveen
- 2006 Revolution 100.000.000 etc. Gallery, Middelburg
'Uit het depot', Museum Belvédère, Oranjewoud, Heerenveen
Nieuwe aanwinsten, AMC Amsterdam
- 2007 Museum Belvédère, Oranjewoud, Heerenveen
Galerie Eewal, Leeuwarden
ART Amsterdam
Zomershow, Galerie van den Berge, Goes
De Willem3, Buro beeldende kunst Vlissingen
'Over een titel wordt nog nagedacht', Galerie van den Berge

2008 Art Rotterdam
Nieuwe schilderijen, Galerie van den Berge
ART Amsterdam

2009 Art Rotterdam
De kabinetten van de Vleeshal, Middelburg
Art Amsterdam, solstand
'Eb en Vloed', groepstentoonstelling Museum Belvédère, Heerenveen (dec.)

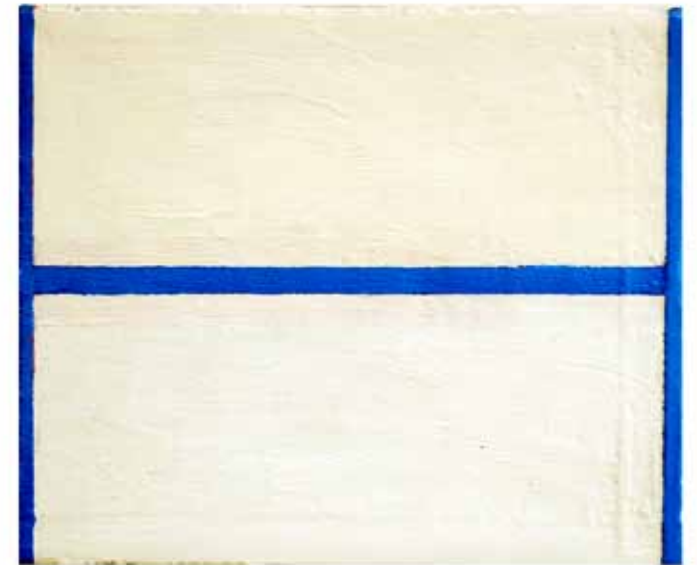
Collecties:

Caldic Collectie, Rotterdam - HEDEN, Den Haag - Bouwfonds kunstcollectie, Hoevelaken - CVZ, College van
Zorgverzekeringen, Diemen - Museum Belvédère, Oranjewoud, Heerenveen - AMC, Amsterdam - CBK Zeeland,
Middelburg - Kernkollektie Gemeente Vlissingen - Boekel De Nerée, Amsterdam

MUSEUMBELVÉDÈRE

Dave Meijer is geboren in Zeeland en woont daar nog steeds. Hij houdt van deze provincie, die hij liefst zo min mogelijk verlaat. Meijers schilderijen tonen zijn dagelijkse werkelijkheid: de horizon ende ruimte van het Zeeuwse land. Ze verwijzen echter tegelijkertijd naar het schilderen zelf. Inhoud en vorm zijn vanzelfsprekend en onlosmakelijk met elkaar verbonden. Meijer is de afgelopen jaren in series gaan schilderen, maar bleef verlangen naar het ene 'ware' schilderij. De hang naar zuiverheid, de obsessie met eerlijkheid en strengheid maken extra gevoelig voor lyriek, schoonheid en zinnelijkheid. Die paradox is, bijna terloops, tastbaar in Meijers werk.

WIM NOORDHOEK . Programmaker VPRO.

Dave Meijer schildert - kort gezegd - het Hollandse landschap, niet speciaal het Zeeuwse. Friesland kan ook, of de Flevopolders. Het gaat om de ruimte. Een groot onderwerp, op kleine formaten. Het Hollands Landschap. Je zou zowat zeggen de essentie ervan. Sterk vereenvoudigde vormen, die stuk voor stuk herkenning oproepen. Ja, dit ken ik. Vraag me niet waarvan, maar ik ken het, van jongsaf. Een vloedlijn, een dijk, een vaargeul, een strekdam. In steeds wisselende kleur en samenhang. En altijd de einder. Heeft Dave Meijer ooit de abstractie overwogen? Nee, zegt hij, hij staat op de grond, met beide voeten. En hij staart in de verte. Dat doet hij al twintig jaar, elke dag in z'n kleine atelier, waar alleen een bovenlicht is. Geen uitzicht, geen buitenwereld, concentratie. De verte van Dave Meijer zit in z'n kop.

